

Hart van de IJsworm

Anne West

HART VAN DE IJSWORM

Brave New Books

Eerder verschenen van Anne West:

<i>De Aardmagiër</i>	<i>(De Macht van het Zwaard boek 1)</i>	2004
<i>De Watermagiër</i>	<i>(De Macht van het Zwaard boek 2)</i>	2004
<i>De Vuurmagiër</i>	<i>(De Macht van het Zwaard boek 3)</i>	2005
<i>De Zwarte Magiër</i>	<i>(De Macht van het Zwaard boek 4)</i>	2005
<i>De Vuurdraken</i>		2006
<i>De Koningskronieken</i>		2008
<i>Cameramania</i>		2011
<i>De Macht van het Zwaard Omnibus</i>		2012
<i>Superchef</i>		2012
<i>Blijf Af!</i>		2013
<i>Lekker is dat!</i>		2015
<i>Achter de geraniums?!</i>		2015

ISBN 9789402171518

2018

www.annewest.nl

Alle rechten voorbehouden

Hart van de ijsworm

Anne West

Zeven magiërs

Zeven koninkrijken

Samen

Tegen draken bestand

Zeven magiërs

Zeven koninkrijken

Een schild

Voor het IJsland

Zeven magiërs

Zeven koninkrijken

Wankelen

Onder druk

Zeven magiërs

Zeven koninkrijken

Het schild

Gaat stuk

(Kindergedicht uit de IJslanden toegeschreven aan Dayla, een magiër uit de eerste generatie)

Proloog

Laatste zonwending in de zesde generatie magiërs. Laatste maanwending. Crens' paleis, Skeldaal.

Een golf sloeg over de reling. Water beukte tegen zijn lichaam alsof het de poot van een woeste sneeuwolifant was. De fuik, die net in de hengsels hing, vloog over het dek. Honderd kilo staal zwaaide trefzeker in zijn richting. Hij liet zich vallen. Rakelings suisde het loodzware ding over zijn hoofd. In de fuik glinsterden de ijswormen. Een muur van water duwde het schip naar bakboord over. De fuik hing nu buitenboord. Zijn gewicht deed het schip nog meer kapseizen. Water claimde het dek. Tevergeefs probeerde hij overeind te krabbelen. Het hout was glad. Zijn vingers kregen geen houvast. Om hem heen schreeuwden zijn kameraden. De kapitein beval iets onhoorbaars door de omnispreeker. De zee kieperde de boot genadeloos om. Golven als ijzige klauwen uit het dodenrijk, grepen hem vast. Ze sleurden hem onherroepelijk naar de zwarte zee. Zijn doodskreet werd overschreeuwd door een donderend geraas in het eveneens stervende schip. Een wanhopige laatste ademteug was niets anders dan water. Het was voorbij.

Bij alle ijswormen. Ze was goed. Ze had zijn grootste angst gevonden. Crens probeerde zijn nachtmerrie weer terug te pakken. Tegenover hem stond een jonge vrouw. Ze was niet bijzonder mooi, eerder onopvallend. Haar bruine, wat krullende haren lagen slordig over haar schouders, haar bruine ogen hadden niets aantrekkelijks. Ze leken vlak en zonder emotie. Haar wijde kleding omhulde een lichaam naar wiens vorm hij na zeven zonwendingen nog steeds moest raden. Hij wankelde onder haar invasie. Dit had hij niet verwacht. Weer sloeg ze toe. Ze had bezit genomen van zijn hersenen en tastte elk hoekje af naar alle angsten die hem ooit geteisterd hadden. Moeiteloos riep ze de herinnering op om hem opnieuw te laten lijden. Hij haalde uit. Zij hield haar verleden in schimmen verborgen. De glimp die hij af en toe opving leek niet te passen bij de vrouw die hij kende. Frivool, levendig en arrogant waren de vage plaatjes die hij meekreeg van zijn norse en faalangstige pupil.

Vreemd.

Zeven aardwendingen van proeves in de derde dimensie hadden hem uitgeput. Zij was de laatste, zoals altijd. Misschien was hij te oud om dit nog langer te kunnen doorstaan. Ze had te veel grip op hem. Als hij wankelde kon ze hem doden met zijn eigen nachtmerries. Bij alle ijswormen, soms vervloekte hij magie. Weer bevond hij zich op zijn oude schip. Zijn

bebloedde handen haalden telkens weer lege fuiken omhoog. Verdomme, ze speelde met hem. Hij hief zijn handen op. ‘Genoeg.’

Met haar handen in haar zij keek ze hem aan. Het was een onkarakteristieke houding voor haar. Hij kneep zijn ogen samen. Ze had al een schild opgetrokken voor hij de dieptste krochten van haar brein had kunnen bereiken. Het gevoel dat er iets niet klopte bleef. Ze duwde hem weer terug naar de veilige herinneringen van het leven in zijn kasteel. Schijnbaar herinnerde ze zichzelf anders dan hij dat deed. Hij deed een stap in haar richting. Ze bewoog niet. ‘Asara.’

Tartend keek ze hem aan. Het was een blik die hij niet kende. Hij aarzelde. Zijn vermoeide lichaam snakte naar slaap. O, verdomme. Wat kon hem het schelen? Zeven zonwendingen had hij op haar ingebeukt met zijn kennis. Ze had er angstig en vaak onverschillig onder geleken. Nu bleek dat ze al zijn wijsheid wel degelijk tot zich genomen had. Ze had hem laten zien dat ze de derde dimensie volledig beheerste en onder controle had. Wat wilde hij nog meer? Het antwoord op die vraag lag voor de hand. Rust, voor eeuwig verlost van zijn zeven pupillen. Hij had er meer dan genoeg van. ‘Asara,’ herhaalde hij. ‘Gefeliciteerd, je bent geslaagd.’

Ze glimlachte flauwtjes, draaide zich om en liep weg. Het wekte zijn ergernis, maar het stelde hem ook gerust. Dat was precies de reactie die hij van haar had verwacht.

De volgende ochtend keek hij toe hoe zeven nieuwe magiërs over de binnenplaats naar de poort liepen. In het midden van de binnenplaats stond een enorme treurwilg. Sombor liet de boom zijn takken hangen nu het jonge leven voorgoed het paleis verliet. Crens keek ze na; Narimova, Suadin, Danai, Dryden, Merlo, Amadee en Asara. Voortaan zouden zij het schild zijn dat de IJslanden moest beschermen tegen de ijsdraken. Het was een zware taak. Hij vroeg zich af of één van hen dat beseftte. Asara was de laatste in de rij. Bij de boom bleef ze staan. Haar hand reikte naar de takken. Ze zag de boom. Crens fronste bezorgd zijn wenkbrauwen.

‘Tot ziens, oude man.’

Kippenvel kroop op Crens’ armen omhoog. Hij hoefde zich niet om te draaien om te zien wie er achter hem stond. ‘Hanor.’

Een straaltje zonlicht viel op het gouden zwaard van de man en weerkaatste tegen het plafond. Crens volgde het dansende puntje met zijn ogen. ‘Je weet wat je moet doen?’

‘Natuurlijk,’ zei Hanor. ‘Ik heb haar in mijn macht.’

‘Denk om het schild. Zeven magiërs, zeven koninkrijken.’

‘Ja, ja.’ Hanor wuifde zijn woorden ongeduldig weg.

‘Ik meen het, Hanor. Het is onrustig in de Krochten. Ze merken het nu al.’

‘Wil je de vissers helpen of niet?’ Hanor verloor nooit het doel uit het oog. Crens keek weer naar buiten. De zeven magiërs verdwenen door de poort. Voor hen geen rustig voortkabbelend bestaan aan het hof van één van de zeven koninkrijken. Er was nu al een gat gevallen in hun schild en ze hadden het niet in de gaten. Hij balde zijn vuisten. Hij had geen keus. Hier had hij het uiteindelijk allemaal voor gedaan. ‘Doe wat je moet doen, maar bij alle ijswormen, wees in godensnaam voorzichtig.’

Hanor grijnsde. ‘Laat het spel beginnen.’

Dat was het verschil tussen hen. Voor Hanor was het een spel, voor hem was het een nachtmerrie. Achter de poort zag hij nu zijn zeven pupillen de berg beklimmen die zijn paleis verborg voor de rest van de wereld. Hanor stak de binnenplaats over langs de treurwilg die hij nooit had gezien. Halverwege het kronkelende pad had hij het groepje ingehaald. Hij sloeg zijn arm demonstratief om Amadee, Asara’s jongere zus. Even keek hij om. Crens rilde. Er was een gat geslagen. Nog controleerbaar en klein. En toch. Was het gat niet groter dan hij dacht? Zijn blik bleef hangen op Asara. Er klopte iets niet. Een bang vermoeden kroop omhoog. Had ze de boel belazerd? Had hij het niet door gehad? Nee, onmogelijk. Of toch niet? Goden, die verdomde twijfels. Ze had het gelukkig niet begrepen. Zijn ergste nachtmerrie was niet het schip dat omsloeg, het was het schild dat afbrokkelde en de ijsdraken die toesloegen.

1.

Zevende zonwending in de zevende generatie magiërs. Tweede maanwending. Wendaal. Koninklijk paleis.

Een vuurpijl suisde door de lucht als een vallende ster op de avond van Wissel Maan. Vol ongeloof keek Asara de pijl na. Dit kon niet waar zijn, dit gebeurde niet. Alsof ze weer een kind was deed ze geluidloos een wens. Bijgeloof was het enige dat het verraad kon keren. Een hoop zo dun als het snel verdwijnende sliertje rook hoog in de lucht, laaide even in haar op. Geruisloos verdween de pijl op de Westertoren, gelegen tegenover haar vertrekken. Asara volgde met haar ogen zijn spoor. De lichtstraal doofde in de nacht en een opgeluchte zucht ontsnapte aan haar lippen. Het volgende ogenblik sloegen de vlammen uit het dak. Voor enkele seconden staarde Asara naar het vuur. Kostbare ogenblikken van een genadige verdoving waarschijnlijk voor het laatst in haar leven. Even heftig als het vuur in de toren speelde een vernietigend geweten in haar lichaam op. Dat wat ze vele zonwendingen lang diep had weggestopt werd nu waarheid. Haar leugens, haar bedrog, haar zucht naar erkenning en liefde zouden vele levens gaan kosten. Ze draaide zich om. Hanor lag in haar bed. Hij glimlachte.

‘Jij,’ bracht Asara uit. Ze was gebruikt en weggegooid. Natuurlijk. Hoe had ze kunnen denken dat een man haar aantrekkelijk vond, haar echt lief had. Ze greep haar magiërskleed dat ze even te voren achteloos op een stoel had geworpen en hield het voor haar lichaam. Het verfrommelde kledingsstuk symboliseerde zeven zonwendingen van bedrog.

Hanor stond op. Zijn gespierde lichaam had niet langer het bedwelmende effect op haar van enkele ogenblikken geleden. Kalm zocht hij zijn kleding bij elkaar. Zonder haar nog aan te kijken liep hij de kamer uit. Bang keek Asara weer naar buiten. Dansende fakkels kondigde de komst van het Yderse leger aan. Tegen haar rug leunde het koninklijk paleis van Wendaal weerloos, vertrouwend op magie dat het nooit had gehad. Die vervloekte Hanor. Hoe had hij het geweten? Over die vraag durfde Asara niet na te denken.

Ze glipte haar kamer uit. Haar zware magiërsgewaad, slechts enkele uren geleden nog een symbool van trots en zelfvertrouwen, was nu een belemmering en een herinnering aan al datgene wat ze niet was. Een kledingstuk dat haar niet paste en waarop ze geen recht had. Vlug beklom ze de trappen naar de vertrekken van koningin Marel en haar twaalf dienaressen. Zonder te kloppen opende ze de deur van Marels zitkamer. De koningin lag in haar avondgewaad op een sofa met de prinses in haar armen. Om haar heen zaten de andere

dienaressen, ook met baby's, variërend in leeftijd van twee maanwendingen tot acht maanwendingen. Ogen vol angst staarden Asara aan.

‘Wat wil je?’ Enyret, de enige oudere vrouw in het vertrek, stond meteen op. De dienaress van de vorige generatie deed niet eens moeite haar haat voor Asara te verbergen.

‘Jullie moeten hier weg,’ snauwde Asara. ‘Nu!’

‘Waarheen?’ vroeg Enyret.

‘Goden! Hoe moet ik dat weten?’ riep Asara. ‘Ergens.’

‘Jij kunt ze toch wel tegenhouden, Asara?’ piepte Marel.

‘Nee, hoogheid, dat kan ik niet.’

‘Maar jij bent aangenomen om...’

‘Ze is een bedriegster, hoogheid,’ zei Enyret. ‘Een egoïstische bedriegster.’

Paniek lag in de ogen van de koningin. Ze klemde haar baby tegen zich aan. ‘Waarom, Asara? Waarom vallen ze ons aan? Yder is onze bondgenoot.’

Hulpeloos schudde Asara haar hoofd. Op deze vraag had ze geen antwoord. Tot nu toe had ze er niet bij stil gestaan. Natuurlijk moest er een reden zijn.

‘Jullie moeten vluchten.’

‘Waarheen?’ herhaalde Enyret. Ze wees naar buiten. De dansende lichtjes rond het paleis zagen er onschuldiger uit dan ze waren.

Op de trap klonken zware laarzen. ‘Ik heb je gewaarschuwd.’ Asara wilde zich omdraaien, maar Enyret greep haar vast. ‘Asara,’ siste ze. ‘Ga naar Gwin. Zorg dat ze ontsnapt.’

‘Wat?’ De opmerking verbaasde de magiër zozeer dat ze even het leger vergat. Ze had nooit het idee gehad dat Enyret veel om haar dochter, één van de twaalf dienaressen, gaf. Zeker niet na de ontdekking dat het kind buiten de Opvolgingsriten zwanger was geraakt, wat Asara zelf trouwens een fantastische grap had gevonden.

‘Ga naar Gwin!’ Enyret leek te schreeuwen met zachte stem. ‘Red haar. Doe het!’ De oude dienaress liet haar los toen de deur open werd geklapt. Het waarom stierf op Asara's lippen. Ze dook opzij, naar een andere deur die leidde naar de troonzaal. Nog net zag ze in haar ooghoeken hoe Enyret als eerste zwijgend haar plicht aan de koningin vervulde door zich in het uitgestoken zwaard van een soldaat te storten.

Gwin was niet moeilijk te vinden. Haar hoge gegil vulde de gang. Asara wist wat dat betekende, dit had ze de afgelopen maanwendingen veel vaker meegemaakt. De deur van Gwins kamer stond op een kier. De dienaress hing gehurkt aan het baarkoord. Haar blonde

haren hingen in natte pieken om haar hoofd. Ze had nauwelijks door dat Asara binnen kwam. Als in trance hapte ze naar adem en gilte weer, indringend en schril.

‘O, goden.’ Asara onderdrukte de neiging de kamer weer uit te vluchten. Hier had ze geen verstand van. Ze draaide de deur op slot en knielde bij het meisje neer. Gwin was enkele zonzendingen jonger dan zij, maar vaak had het geleken of er hele eeuwen tussen hen hingen. Geboren als dienaar uit een dienaar was ze beschermd opgevoed tussen de vrouwen rond de koningin. Het was een heel ander leven dan Asara had geleid. Ze had zich altijd geërgerd aan de schijnbare naïviteit van Gwin, die haar achterna liep als een slaafje. Tot het moment dat het kind zwanger terugkwam van een staatsbezoek in Balduan, enkele maanden nadat de Opvolgingsriten waren geëindigd. Opeens was Asara Gwin in een heel ander licht gaan zien.

‘Asara...de koningin.’ Zelfs geteisterd door heftige pijnen dacht Gwin als eerste aan haar heerseres, zoals een goede dienaar betaamde. ‘Dood.’

‘Hoe....waarom?’ Een nieuwe wee deed haar ineen krimpen. Weer gilte ze het uit. ‘O, vergeef me! Dit is mijn straf!’

‘Welnee, je bent aan het bevallen. Dit is heel normaal.’ Asara liep even bij haar weg en legde haar oor tegen het hout van de deur. Hoorde ze daar voetstappen?

‘Ik had het nooit mogen doen. Nooit!’ Gwin kermde en klemde zich vast aan het koord. Haar handen verloren langzaam grip. Asara stond net op tijd achter haar om haar op te vangen.

‘Ik kan niet meer!’

‘Ophouden met zeuren. Pers dat kind eruit, dan kunnen we hier weg.’

‘Doe het zelf!’ gilte Gwin.

Asara voelde een steek van pijn bij die woorden. In een ziekelijke vlaag van jaloezie wenste ze dat zij degene was die op het punt stond een kind te baren, dat zij degene was die ruwe mannenhanden op haar lichaam had gevoeld negen maanden geleden. Zijn lippen op de hare, zijn huid tegen haar huid, zijn verlangen even groot als het hare. Passie, zoals het moest zijn, niet het spel dat Hanor met haar had gespeeld en voortijdig had afgebroken. Snel verdrong ze die gedachten. Yderse soldaten kenden weinig sentimenten. Elders in het paleis klonk een gruwelijke schreeuw. Ze trok Gwin naar achteren in een wat comfortabelere houding. ‘En nu ophouden met klagen. Persen.’

‘Ik haat je,’ snikte Gwin, maar Asara voelde hoe ze haar lichaam spande.

‘En terecht, je moet me haten.’

‘Waarom heb je ze niet tegengehouden?’ De vraag verdween in een hoge gil. ‘Ooo, goden!’

‘Omdat ik dat niet kan.’

‘Jij bent de magiër,’ hijgde Gwin, die zich heel even ontspande.

‘Ik ben geen magiër. Ik ben nooit door de derde dimensie gekomen.’

‘Wat?’ Voor één seconde leek Gwin de pijn vergeten. In een fractie leek ze te beseffen wat Asara had gedaan. Verbijsterd keek ze haar aan tot een nieuwe wee haar weer deed kermen. ‘Waarom?’ De woorden waren niet meer dan een fluistering tussen Gwins kreten door.

Asara aarzelde. De waarheid was ze al lang geleden uit het oog verloren. Toch smeulde hij diep in haar als een vergeten, door wind en regen geteisterd vuur. Honderden excuses en even zovele smoezen hadden getracht het te doven. Het liet zich niet verjagen, zich bewust van zijn recht op het bestaan. ‘Zo was ik tenminste nog iemand.’ Asara wist niet zeker of ze de woorden ook echt had uitgesproken. Ze werden hoe dan ook meteen overstemd door Gwins hoge en ijle gil. Als verlamd keek Asara toe hoe de baby uit het lichaam van de dienaars gleed. Gwin zakte tegen haar aan, rustig nu en pakte de baby op. ‘Een meisje,’ bracht ze uit. ‘Een nieuwe dienaars.’

Asara slikte en wreef over haar ogen. ‘Verdomme, Gwin. Denk je dat echt?’

Gwin hield het kind beschermend tegen haar aan. ‘Ze is mijn dochter.’

‘Verwekt buiten de Opvolgingsriten. Wat bezielde je?’

‘Jij zei altijd dat ik onafhankelijker moest zijn.’

‘O, dus nu is het mijn schuld.’

Gwin schudde haar hoofd. ‘Nee, het is niet jouw schuld.’

‘Wat is er in vredesnaam gebeurd daar in Balduan?’ Tot haar afschuw zag Asara dat er en traan langs Gwins wangen liep. Verdomme, nog even en ze ging mee janken. Niet echt haar stijl. Al zonzendingen lang niet meer.

Moeizaam griste Gwin een deken van haar bed en wikkelde de baby daarin. ‘Voor één keer wilde ik iets doen wat ik wilde. Mijn eigen gevoelens volgen in plaats van die van de koningin. Hij was anders...o, Asara, als hij alleen maar hier was geweest tijdens de Opvolgingsriten. Ik had hem nooit geweigerd.’

Asara’s mond viel open. ‘Heb je mannen geweigerd?’

Gwin knikte.

‘O, goden.’ Asara probeerde terug te halen wat ze allemaal in het hoofdje van Gwin had gestopt. Ze had gespot met diens slaafse gehoorzaamheid aan de koningin en Enyret. Dag in dag uit tot het kind zelf was gaan geloven in de nutteloosheid van haar bestaan, tot ze was gaan twijfelen aan haar leven als volgzaam dienaars zonder eigen wil of gevoelens. Geen

wonder dat Enyret Asara haatte. Gwin, haar bloedeigen dochter, had alle protocollen gebroken.

‘Ik heb er geen spijt van. Het was de vernedering en de hoon waard om één keer te ervaren hoe het is om iets... iemand helemaal voor mezelf te willen.’ Gwin kustte de baby en overhandigde haar aan Asara.

‘Wat doe je?’ Asara liet het kind bijna vallen.

‘Red mijn kind.’

‘Stel je niet aan, we gaan samen.’

‘De nageboorte is niet gekomen. Ik bloed dood. Het geeft niet. Mijn koningin is al gestorven. Ik heb geen reden meer om te leven.’

‘En zij dan?’ Asara knikte naar de baby. Het was een futiele poging Gwin bij het leven te houden. De plas bloed om haar heen werd groter. Juist op dit moment had Asara voor het eerst echt interesse in de dienaress.

‘Zij is het verhaal dat niemand mag kennen. Beloof me dat, Asara. Laat me sterven als een trouwe dienaress.’

Boven hen klonken laarzen op het hout.

‘Enyret wilde dat ik je leven zou redden.’

‘Waarom?’

Weer een vraag waarop Asara het antwoord schuldig moest blijven. Het leek een egoïstische actie van een moeder die wilde dat haar dochter kosten wat het kost in leven bleef ware het niet dat dit totaal niet paste bij Enyret, die heel haar bestaan in dienst had gesteld van de koningin en haar dochter grotendeels had genegeerd.

Gwin verschoof moeizaam. Tot haar afschuw zag Asara een nieuwe golf bloed onder haar toch al vlekkerige kleding verschijnen. De dienaress zou haar daad van opstand negen maanden geleden bekopen met haar leven. ‘Verdomme Gwin, je hebt me nooit iets verteld over je twijfels.’

‘En dat is maar goed ook, hè? Zo betrouwbaar ben je niet gebleken.’ Haar bleke gezicht betrok. ‘Ik kon de waarheid niet eens aan mezelf toegeven, laat staan aan anderen. Tot die nacht dat zij verwekt werd. Toen heeft mijn leven het uitgeschreeuwd van frustratie. Pas toen besepte ik in wat voor een gevangenis ik leefde.’

‘Wil je dat ik haar vader opzoek?’ Die vraag deed weer tranen opwellen in Gwins ogen, zag ze. ‘Nee. Hij leefde een droom uit het verleden. Ik wil dat niet kapotmaken door de realiteit.’

Een man schreeuwde een bevel. Zijn stem kaatste tegen de deur van de kamer.

‘Ga,’ zei Gwin.

Asara wankelde onder het gewicht van haar geweten. Aan al die levens in het paleis had ze tot nu toe niet willen denken, maar Gwin symboliseerde de moord op de vele inwoners van het paleis. Inwoners om wie Asara zich nooit had bekommerd. Tot nu. ‘Gwin, het spijt me...ik...’

‘Het is goed, Asara. Ik denk dat ik het wel begrijp.’

Ze keek in de ogen van de dienaress, die niet meer zo onschuldig stonden als enkele maanden geleden. ‘Ja, misschien begrijp je het inderdaad.’

‘Ga nu maar.’ Gwin keek niet meer naar haar, maar naar de baby in haar armen. Ze krulde zich op in de plas met bloed en sloot haar ogen. Asara draaide zich om en opende de deur. In de lange gang doemde een soldaat op. Ze aarzelde niet. Vlug rende ze een hoek om.

‘Hé!’

Asara rende weg van de gruwelen die ze zelf veroorzaakt had. Misschien kon ze nog iets goed maken. Misschien, als ze dit kind wist te redden. Via een achtertrap bereikte ze een deur naar buiten. Meteen knalde ze tegen iemand op. De baby begon te huilen. Verlamd keek Asara op. Koude ogen zogen al haar energie weg. Hanor. Yders legerleider had zijn gouden zwaard in de hand. Ze staaarde hem aan. Slechts even geleden had ze zijn hoekige gezicht aantrekkelijk gevonden. Nu boezemde het haar angst in. Langzaam hief hij zijn zwaard. Asara slikte. Haastig probeerde ze een spreuk te bedenken om hem tegen te houden, maar zoals altijd liet haar geheugen het afweten. Ze was weerloos tegen de man die haar de hele avond het hof had gemaakt. Even had hij haar het gevoel gegeven dat ze wel de moeite waard was, ook zonder magie. Dat ze een vrouw was die een man kon liefhebben. Alles was een leugen geweest, zoals haar hele bestaan in Wendaal op bedrog was gebouwd. Hanors verraad was haar verdiende loon. Asara sloot haar ogen met de baby tegen zich aangeklemd, wachtend tot het zwaard haar zou doorboren.

‘Hanor!’ De stem klonk krachtig door het geraas van de vlammen heen. Asara opende haar ogen. ‘Dryden?’

Hij stond nu naast Hanor, lang en slank, statig bijna met zijn half lange bruine haren opwaaiend in de bries die de vlammen over het paleis joeg. ‘Asara.’

Zeven zonwendingen vielen weg. Hij was niets veranderd. De gruwelen achter de paleismuren leken even vergeten. Slechts enkele seconden was daar alleen de man die ze altijd had aanbeden. Dryden, de magiër van Skeldaal. Even was ze terug in het paleis van de oude magiër Crens, hun leermeester. Zeven zonwendingen had ze ziekelijk jaloers achter Dryden aangelopen terwijl hij alleen maar oog had voor haar jongere zus Amadee, nu de

magiër van Yder. Meteen was Asara weer terug in het hier en nu. Wat deed Dryden in vredesnaam aan de zijde van Hanor, een man die hij verafschuwde omdat hij het was die het bed deelde met haar bloedmooie zuster.

‘Wat doe je hier?’

‘Het spijt me, Asara.’

‘Wat spijt je?’ Ze keek van Dryden naar Hanor. Wat was hier gaande? Sinds wanneer werkte Dryden voor Hanor? ‘Waar is Amadee?’ Het kon haar niet echt schelen, ze wilde alleen begrijpen wat zich voor haar neus afspeelde.

‘Doet het er iets toe?’ Hanor hief zijn zwaard.

‘Nee!’ Dryden draaide zich om naar Hanor. De legerleider was niet onder de indruk. ‘Zij moet uit de weg worden geruimd.’

Asara deed een stap naar achteren. De baby spartelde en huilde. Dryden kwam bij haar staan. Ironisch, nooit had hij haar opgemerkt, nu probeerde hij haar leven te redden. Impulsief overhandigde ze hem de baby. ‘Hier.’

‘Wat?’ Verbijsterd keek hij haar aan.

‘Kind van een dienaars,’ legde ze kort uit. ‘Doe ermee wat je wilt.’

Hanor duwde Dryden opzij. Zijn zwaard schitterde in de vlammen. Asara kneep haar ogen samen. Vreemd dat Hanor geen angst had voor Dryden, wel een volleerd magiër. Hij had hem volledig in zijn macht. Zeven zonwendingen lang van constant op haar hoede zijn, hadden alle vrees voor de dood verdreven. Uiteindelijk was dat de prijs die ze moest betalen voor het leven dat niet het hare had mogen zijn. Ze had het al die tijd geweten. Toch brandde er nog één vraag op haar lippen. ‘Hoe wist je het?’

Hanor haalde zijn schouders op. ‘Amadee.’

Asara was niet voorbereid op de woede die haar overstroomde. Haar bloedeigen zus had haar verraden. Waarom? Had ze niet plechtig beloofd, op die allerlaatste avond in Crens’ paleis, dat er nooit een woord over haar lippen zou komen? Goden, Amadee’s beloftes waren niet zoveel waard. Ze keek naar Dryden. Hij stond daar met gebogen hoofd. Nu wist hij het ook. Vernederd stond Asara voor de twee mannen die met haar verleden verwoven waren. Dryden, de man die ze had aanbeden en Hanor, de man die ze had willen hebben puur en alleen omdat haar zus hem had. Voor hun voeten zou ze sterven en de enige die ze dat kon verwijten was zichzelf. Ze balde haar vuisten. Amadee had haar verraden, maar deze twee mannen hadden niets met die kennis hoeven doen. Toch stonden ze hier in Wendaal, de twee bondgenoten van Asara’s koninkrijk vertegenwoordigend. Yder en Skeldaal vormden sinds het begin van de Balduaanse opstanden samen met Wendaal de Rijken van het Oosten. De

vlammen die uit Wendaals koninklijk paleis sloegen symboliseerden overduidelijk het eind van dit verbond. Waarom?

Het was een vraag waarop Asara geen antwoord meer zou krijgen. Hanor hief zijn zwaard. Ze sloot haar ogen. Iemand duwde haar vooruit. ‘Ren, Asara!’ Het was Dryden. Met zijn ene arm om de baby geklemd duwde hij haar richting het bos dat het paleis omringde. Hanor stond daar maar met een brede grijns op zijn gezicht. Asara wist niet of ze Dryden dankbaar moest zijn. Ze verdiende het om te sterven. Hij knikte haar toe. Over zijn hoofd keek ze naar het vuur dat Wendaals paleis verslond. Haar leugens en bedrog werden door vlammen verteerd, honderden mensen meenemend naar hun graf. Mensen die op haar hadden vertrouwd. ‘Hij heeft het recht me te doden.’

Dryden schudde zijn hoofd. ‘Nee, Asara, dat heeft hij niet. Je hebt geen idee, echt geen idee.’ Zijn stem was bijna betuttelend, net als vroeger in Crens’ paleis. Er was niets veranderd. In zijn ogen was ze nog steeds dat lelijke, domme en onaanzienlijke wicht. Dan moest hij het maar zelf weten. Asara draaide zich om en rende het bos in.

De rotswand leek haar onder de poten van de sneeuwolifanten te willen duwen. Asara drukte haar rug in het steen en negeerde de doornen van het struikgewas die haar huid openreten. Ze maakte zich zo klein mogelijk. Het liefst had ze haar ogen gesloten zodat ze de poten die vlak naast haar neerkwamen niet zag. Weer kwam een sneeuwolifant langs. Iets flikkerde in de zon. Het was Hanors gouden zwaard dat langs het lichaam van het beest hing. Asara’s blik bleef op het zwaard hangen. Even was ze het gevaar vergeten. Zag ze nog steeds bloed op het wapen? Het bloed van de koningin, Enyret of Gwin? Een weeïg gevoel maakte zich van haar meester.

‘Stop!’ Hanors stem rolde boven haar uit als Funars vuurwerk op Midnoon. Ze kromp in één. Hij had haar gezien. Dat kon niet anders. Na veertien aardwendingen van constant vluchten, had hij haar gevonden. De rotswand werkte niet erg mee in haar poging erin te kruipen. Slechts enkele ogenblikken zaten er tussen een ontmoeting van haar hart met dat beruchte zwaard.

‘Hé, schiet eens een beetje op. Deze verdomde beesten worden gek van dit pad.’ Hanors sneeuwolifant snoof luidruchtig. Het was nu, na een paar uur op het smalle pad tot het beest doorgedrongen in welke hachelijke situatie hij zich bevond.

‘Hier is ze niet, meester,’ zei een andere berijder.

‘Dat zie ik ook wel, idioot. We gaan naar de havens. Ze probeert vast op een boot te komen.’

‘Boot, meester?’

‘Ijswormvissers. Hoewel ze zich dan net zo goed door mijn zwaard kan laten doorboren.’ Hanors lach weerkaatste tegen de rotswand. Zijn fanatisme klonk erin door. Hij joeg haar op in een niet aflatende klopjacht. Ze begreep niet waarom. Hij had Wendaal, één van de zeven koninkrijken. Waarom was hij zo bang voor haar? Besefte hij niet dat ze machteloos was? Goden, hoe had ze kunnen denken dat hij om haar had gegeven? Nog voelde ze zijn handen op haar naakte lijf. Ze rilde. Afschuw en vernedering streden om voorrang.

Asara waagde een blik omhoog. Een log lichaam torende boven haar uit. Alleen een rood oog doorbrak de witte monotonie. Het beest zag haar wel. Gelukkig zou het nog uren duren voor zijn hersenen haar daadwerkelijk registreerden. Ijswormvissers. Hoop laaide in haar op. Dat was een goed idee. Vooral omdat ze eerder in de haven kon zijn dan Hanor. Als ze zich gewoon van deze berg liet glijden. De sneeuwolifanten stampen verder. Eindelijk liep de laatste langs haar heen. Asara ontspande en staarde de stoet na. De afgelopen aardwendingen had ze doelloos en verdwaald door Balduans enorme bergketen gezworven. Het ruige eiland dat doormiddel van Amrans Pas met Wendaal was verbonden, had haar redding moeten worden. Natuurlijk had Hanor haar hier ook gevonden. De enige reden dat ze de pas had kunnen oversteken was dat hij net een fractie later dan zij besefte dat ze naar Balduan zou vluchten. Ze keek naar beneden. Stijl, heel stijl. Het was dat of het zwaard. Ze rukte zich los uit de grijpgrage doornen. Zonder acht te slaan op haar bloedende wonden stak ze het pad over en ging zitten. Beneden haar lag een havendorp, één van de velen in Balduan. Vanuit hier zag ze een paar boten liggen. Dat was haar ontsnappingsroute. Voorzichtig liet ze zich glijden. Rotsen en kiezels schaafden over haar lichaam. Zwaartekracht kreeg vat op haar lijf en ze ging steeds sneller. Haar grijpende handen probeerden houvast te vinden. Ze moest op haar rug blijven, anders was ze verloren. Struiken schoten voorbij. Takken schuurden door haar handen, bloed achterlatend. Om haar heen rolde een lawine van puin. O goden, wat had ze gedaan? Harder en harder schoof ze de bergwand af. Ze verloor de controle over haar lichaam. Haar bovenlijf drukte zich naar voren. Nee! Haar voeten kwamen met een klap tegen steen terecht. Asara haalde diep adem. Ze was beneden.

Er was geen tijd om stil te staan bij haar actie. Ze sprong op. Haar lichaam moest pijn doen, maar ze voelde het niet. Verderop tegen de bergwand gekleefd zag ze witte sneeuwvlokken in een stoet op weg naar de haven. Geen tijd. Ze rende langs de pakhuizen de haven in. Vier boten lagen nog aangemeerd. Niet lang meer, het ijswormseizoen was al lang begonnen. Asara rende naar de dichtstbijzijnde boot. Bemanningsleden waren bezig de trossen los te maken. ‘Neem me mee.’

Ze keken haar niet eens aan.

‘Hé!’ gilte ze. De boot maakte zich los van de kade. En op de voor hem verankerde boot hadden ze opeens ook grote haast om weg te komen. Nerveus keek ze om zich heen. Daar, die witte boot.

‘Neem me mee, verdomme!’ Asara keek wanhopig over haar schouder. De sneeuwvlokken tegen de bergwand waren nu bijna sneeuwballen geworden. Hanor was bijna in het dorp. Haar tenen, in de slappe sandalen, klemde zich al over de rand van de kade. Klaar om de boot op te springen. De zee lag achter het schip, onbereikbaar dichtbij, net nu ze haar comfortabele voorsprong kwijt was. Ook deze schipper nodigde haar niet uit, maar hij negeerde haar ook niet zoals zijn collega’s. Hij stond daar maar met zijn armen over elkaar aan de reling van zijn witte boot. ‘Alstublieft.’ Asara knipperde met haar ogen. Ze had het haar zus vaak genoeg zien doen in het gezelschap van mannen met verbluffend resultaat. Natuurlijk stond Amadee bekend als een schoonheid en zij...nou, niet dus. Daarom was de schipper waarschijnlijk ook niet erg onder de indruk. Hij stond daar nog steeds als een wachter voor de poorten van Sek. O, allemachtig. Hij was haar laatste kans. Weer keek ze achterom. Hoorde ze daar het zware stampen van de witte kolossen die haar moordenaars droegen?

‘Ik neem geen vrouwen mee aan boord.’

Asara keek de schipper aan. Ze wist niet of ze verbaasder was over het feit dat de man überhaupt kon spreken of dat hij zowaar zag dat ze een vrouw was.

‘Dat brengt ongeluk,’ verklaarde de schipper.

Asara bekeek schipper en boot eens wat beter. Op het dek van het schip stonden fuiken hoog opgestapeld, daar tussendoor scharrelden drie mannen. De schipper had staalblauwe, onverzettelijke ogen en blond haar. Dit was een ijswormboot. Er was op deze hele wereld waarschijnlijk geen groep te vinden die bijgeloviger was dan ijswormvissers. Asara voelde haar hoop verdwijnen als zoute eieren in de bek van een dragger. Ze keek de kade langs. Een derde schip maakte zich langzaam los van de wal. De boot waar ze voor stond was nu nog de enige die verankerd lag. Het water in de haven lag er strak bij, glad als een spiegel waarop straks haar bloed zou stromen. Ze kon geen kant meer op. Nu wist ze zeker dat ze de sneeuwolifanten hoorde. Hun gesnuif klonk op tussen de loodsen in de haven.

De schipper keek langs haar heen. ‘Sneeuwolifanten.’

‘Die brengen ook ongeluk,’ voorspelde Asara somber.

De man keek haar weer aan. Zijn ogen leken haar af te tasten. Asara zuchtte. IJswormvissers stonden niet bekend om hun intelligentie. Misschien moest ze nog iets

uitleggen voor het geval hij niet begreep dat haar leven in gevaar was. Alleen, waar moest ze in vredesnaam beginnen met het verhaal? Het tartte haar intelligentie al, laat staan dat van die arme ijswormkapitein.

‘Kom maar aan boord.’

De woorden klonken zo onverwacht door de kille nevels die over de kade gleden dat Asara’s mond openviel. ‘Wat?’

‘Voordat je gezien wordt, graag,’ zei de kapitein.

‘Aan boord?’

‘Dat zei ik toch net?’ Zijn stem klonk ongeduldig. Asara besloot dat het geen goed moment was om hem uit te leggen dat haar aan boord nemen een zeker risico met zich meenam. Het risico om gemarteld te worden bijvoorbeeld. Of zelfs om opgehangen te worden aan één van de galgen van Bel. Snel klom ze over de reling.

‘Naar de stuurhut,’ gebod de schipper.

‘Misschien moet je nu maar snel de trossen losgooien,’ adviseerde Asara.

‘Dat lijkt me niet,’ zei de kapitein.

‘Maar...’ begon Asara. De kapitein hief echter gebiedend zijn hand op en haar kaken klapten op elkaar.

‘Het is Noon. Het brengt ongeluk op Noon uit te varen.’

Asara knarsetandde. Het geluid van de snuivende en stampende sneeuwolifanten werd luider. Ze meende iets wits tussen de gebouwen te zien. In gedachten zag ze de scherpe zwaarden van de sneeuwolifantenrijders glinsteren in het vage zonlicht. Ze huiverde. Vlug stak ze het dek over naar de stuurhut. Het was een kwestie van tijd voor ze haar zouden vinden. Moest ze die vent straks dankbaar zijn omdat hij haar leven met een paar minuten verlengd had? Asara kroop in een hoekje. Pas nu merkte ze dat ze trilde. O, Goden, hoe moedig was zij als ze oog in oog stond met de dood? Net zo moedig als Enyret of Gwin? Ze kokhalsde en verborg haar gezicht in haar handen. Op haar vlucht had ze te veel tijd gehad om na te denken. Op die gruwelijke dag had ze verlangd naar de dood. Dat was maar even geweest. Haar geweten leek het maar niet te winnen van haar levenslust. Er waren dingen die ze nog wilde ervaren, nog wilde doen. O, verdomme. Ze wilde eerst gekust worden door een man, die echt van haar hield, vastgehouden en gestreeld worden omdat hij haar niet kon weerstaan. Ze wilde leven in zich voelen bewegen, een kind baren, dat opvoeden. Ze wilde een vrouw zijn als ze ooit de kans kreeg. Net zoals Gwin dat was geweest. Maar Gwin was dood, dankzij haar, en de kans dat zijzelf ooit een man trof die haar ten eerste zag staan en haar vervolgens niet gebruikte voor zijn eigen hogere doeleinden was nihil.

‘Nee, natuurlijk heb ik geen vrouw aan boord. Dat brengt ongeluk.’

‘Weet je dat heel zeker?’ Die stem herkende ze uit duizenden. Een rilling trok over haar ruggengraat. Hanor, haar genadeloze beul.

‘Natuurlijk weet ik dat zeker,’ zei de schipper. ‘Vorig jaar nog is de *Glimmende Haak* vergaan omdat ze een vrouw een rondleiding op hun schip hadden gegeven.’

Zelfs op deze plek kon Asara de ongeduldige zucht van de andere man horen. ‘Was dat niet tijdens die ijsstorm waarin zij op een plek waren waar geen enkele weldenkende kapitein zou zijn tijdens zelfs maar een briesje?’

‘Dus?’ vroeg de schipper.

‘Laat maar,’ snauwde Hanor. ‘En dat schip dat daar de haven uitvaart?’

‘O, dat is *De Bandiet*. Tja, die doen wel meer gekke dingen zoals op Noon uitvaren.’

‘Verdomme! Eh, wat doet hij nou?’

‘Ze varen een rondje linksom omdat ze op Noon uitvaren. Zo wordt het ongeluk alsnog afgewend,’ legde de schipper uit.

‘Allemachtig! Geen wonder dat jullie machteloos zijn tegen de koninkrijken. Mannen, doorzoek de haven!’ De stem bulderde als een storm tegen de ramen van de stuurhut. ‘Als ze verdomme ontkomen is dan knoop ik jullie allemaal persoonlijk op aan de galgen van Bel. Begrepen?’ Asara kreunde. Ze wist dat hij het meende. Haar lichaam was te zwak om te reageren. Ze zat daar maar, willoos. Iemand klom de trap van de stuurhut op. Haar adem stokte. Dat moest Hanor zijn, met zijn gouden zwaard waarmee hij ook Gwin en de koningin had doorboord. Het was voorbij. Kon ze de pijn aan? Of de angst, die nog zoveel erger was dan de pijn? De voetstappen hielden stil. Moeizaam haalde Asara adem. Haar laatste teugen roken naar zilte zeelucht. Met bonkend hart keek ze op, rechtstreeks in de ogen van de schipper. Hij torende hoog boven haar uit. Haar adem ontsnapte weer, haar hart kalmeerde wat. Ze slikte, niet wetend wat te doen. Hij liep naar zijn stoel die rechts in de stuurhut was geplaatst. Schijnbaar zonder acht op haar te slaan, plofte hij daarop neer, legde zijn benen op één van de panelen en stak een roker op. Met haar ogen volgde Asara het wolkje dat over zijn lippen kwam. Het dreef naar de ruit, kringelde daar rond in een dans van sluiers en verdween. Een zucht ontsnapte haar.

‘Hoe heet je?’ Weer kwam zijn stem onverwachts. Asara aarzelde. ‘Maakt dat wat uit?’

‘Ik heb net je leven gered.’

‘En dat geeft je een vrijbrief om alles over mij te weten?’

De schipper draaide zich even naar haar om met samengeknepen ogen.

‘Asara.’ Goden, waarom zei ze dat nou?

‘Klinkt als een naam uit één van de Rijken van het Oosten.’

Asara reageerde niet. Dat hij haar naam wist was al erg genoeg.

‘Ik ken die vent met dat gouden zwaard ergens van. Hij verdenkt *De Bandiet* nu. Ik moet de broertjes nog even waarschuwen op de één of andere manier.’

Asara wist niet zeker of hij het tegen haar had. Weer klonken er voetstappen op de trap. Meteen roffelde haar hart als de stokken van de drummers op de kroning van koningin Marel. De kapitein toonde echter geen tekenen van angst of onrust en vreemd genoeg kalmeerde dat haar ook weer.

‘Jarl.’ Een andere man klom de stuurhut binnen. Hij negeerde haar vakkundig, zoals alleen ijswormvissers dat konden als ze geconfronteerd werden met iets dat mogelijk veel ongeluk zou kunnen brengen.

‘Wat nu weer, Gard?’

‘Dat lek in het waterzuigstelsel is een beetje lastig te repareren.’

‘Daar heb ik jou toch voor?’

‘En ik zeg je dat me dat niet lukt. Dit gaat duinen kosten.’

‘Die hebben we niet. Repareer het.’

‘Jarl, ik kan het niet repareren.’

‘Alle machtig, Gard. Repareer dat verdomde ding en zorg ervoor dat ik om middernacht uit kan varen. Voor het geval je het nog niet door hebt, ik heb geen beste dag en jij draagt niet bepaald bij aan een verhoging van de feestvreugde. Houd op met dat gezanik en doe je werk.’

Op Gards gezicht verscheen een spottend lachje. ‘De krankzinnigheid heeft ook weer toegeslagen, zie ik.’

‘Wegwezen.’ Jarl wees naar het trapgat. ‘En kom alleen terug als je goed nieuws hebt.’

‘Natuurlijk, kapitein.’ Met een grijns op zijn gezicht, die Asara niet echt kon plaatsen verdween Gard weer uit de hut.

‘Er zou een verdomd verbod moeten komen op kleine broertjes,’ zei Jarl tegen niemand in het bijzonder. Asara dacht aan haar eigen kleine broertje, aan Merlo en ze had zin om een potje te janken.

De schipper stak nog een roker op. De geur vulde de stuurhut. Normaal had Asara een bloedhekel aan dat luchtje. Nu herinnerde het haar aan veiligheid. De stilte duurde. Vanaf de kade dreef af en toe het misselijkmakende geluid van snuivende en stampende sneeuwolifanten binnen. Soms hoorde ze een rijder schreeuwen. Jarl staarde schijnbaar

ongeïnteresseerd naar buiten terwijl hij het ene na het andere rookwolkje uitblies. Asara's lichaam begon zeer te doen van het zitten in dezelfde houding. Om de één of andere reden durfde ze zich niet te bewegen. In plaats daarvan staarde ze naar de schipper. Waarschijnlijk was hij een bewoner van dit eiland, Balduan. De meeste ijswormvissers kwamen hier vandaan. Hij leek haar ouder dan zij, ergens achter in de dertig misschien. Zijn blonde, korte haren sloegen naar achteren als het schuim van een brekende golf. Knap was niet een woord dat Asara zou gebruiken om hem te omschrijven. Hij was het soort man waar haar zus met een grote boog omheen liep. Zij omringde zich doorgaans met mannen die er allemaal hetzelfde uitzagen leek het wel. Ze waren allemaal, tja, knap dus. Zoals Dryden en Hanor. Asara wist eigenlijk niet zeker of ze 'knap' wel een prettig woord vond. Haar blik gleed naar de handen van de schipper. Handen fascineerden haar. Hij droeg een zegelring aan zijn ene ringvinger en een trouwring aan de andere. Welke vrouw hield het uit met een ijswormvisser?

'Ze gaan weg.' Jarl nam nog een haal van zijn roker.

'Ze gaan weg?' Asara hoorde zelf hoe schril haar stem klonk. O, hemel, dit kon niet waar zijn. Was ze echt ontsnapt? Weer viel er een stilte. Minuten verstreken. Asara spitste haar oren. De kapitein had gelijk. Ze hoorde geen sneeuwolifanten meer. Gaf Hanor het echt zo makkelijk op? Dat was niets voor hem. Asara durfde nauwelijks te hopen.

'Je kunt gaan' zei de kapitein tenslotte.

'Wat?' Na minuten waarin het leven bijna leek stil te staan, ging het haar nu opeens veel te snel.

'Weg, van mijn schip,' zei Jarl. 'Vrouw...ongeluk.' Hij wees naar haar en maakte toen een gebaar dat het hele schip moest omvatten.

'O.' Goden ja, er was natuurlijk geen sprake van dat ze hier kon blijven. Dat wilde ze ook helemaal niet. Ze moest verder. Nergens heen. Alleen. Wanhoop overviel haar. Nergens bestond niet. Er was geen plek waar ze naar toe kon. Niemand op wie ze kon rekenen. Even, voor een paar ogenblikken, had ze het gevoel gehad er niet alleen voor te staan, dat ze een bondgenoot had gevonden in deze ijswormschipper. Langzaam stond ze op. In haar leven bestonden geen vrienden of zelfs maar bondgenoten. Hen had ze al vele zonzendingen geleden van zich vervreemd. Zelfs haar eigen zus had haar verraden. Haar spieren protesteerden. 'Ja, nou. Dan ga ik maar.'

'Dat lijkt me een goed idee.'

'Bedankt....eh...Jarl.'

De schipper grijnsde een prachtige rij tanden bloot. 'Kapitein voor jou.'

Asara glimlachte. 'Bedankt....kapitein.'

‘Het ga je goed.

‘Ja, jou ook, dat jullie maar veel...’

Jarl hief bezwerend zijn hand op. ‘Geen zegewensen aan boord.’

‘Brengt dat ook al ongeluk?’

‘Alleen als het gaat over hoeveel wormen we vangen.’

‘Ja, ja.’ Asara schudde haar hoofd.

‘Ga nou maar.’

‘Ja.’ Wat was er met haar aan de hand? Ze had zin om te huilen. Het waren ongetwijfeld de emoties van de afgelopen aardwendingen die een uitweg zochten. Ze wilde niet dat hij haar tranen zag. Ze daalde de trap af, het dek op. De sneeuwolifanten waren nergens meer te zien. Snel klom ze over de reling en sprong op de kade. Voor haar lagen de loodsen van dit slaperige havendorp, daarachter de heuvels waar ze de afgelopen aardwendingen had gebivakkeerd. Het was een goed moment voor een nieuw plan. Nieuw plan, ha! Ze had niet eens een oud plan. Nog een keer draaide ze zich om naar de boot. Nu pas zag ze op de stuurhut de letters die de naam van de boot vormden. *Zuider Ster*. Ze wist zeker dat twee blauwe ogen haar in de gaten hielden. Het was niet verstandig hier op de kade te blijven staan. Te veel in het zicht van wie dan ook. Asara slenterde naar een straatje en sloeg dat op goed geluk in. Ze had geen idee waar ze heen moest. De bergen waren een hel geweest de afgelopen aardwendingen. Bovendien zouden ze nauwkeurig worden uitgekamd door Hanor en de zijnen. Ze kon beter hier blijven. De deuren van één van de loodsen stond op een kiertje. Ze glipte naar binnen. Het was een graanpakhuis. Overal lagen zakken hoog opgestapeld. Asara klom over wat zakken heen tot ze een verscholen hoekje vond. Ze krulde zich op. Hemel, ze was echt doodmoe. Eerst slapen. Dan een plan.

Een paar uur later was het stikdonker in het pakhuis. Asara rekte zich uit. Nu had ze geen excuus meer. Ze moest iets verzinnen. Niet dat ze veel keus had. Ze kon terug de heuvels in of de zee op. De zee op was geen optie want niemand nam haar mee dus bleven de heuvels over. Asara rilde. Een paar nachten geleden was ze aangevallen door een gladder. Zijn scherpe hoektanden hadden schaafwonden achtergelaten op haar been. Even was ze bang geweest dat zijn gif haar bloedbaan had bereikt, maar na een paar uur koorts had ze zich weer goed gevoeld. Nee, dat wilde ze niet nog een keer. Bovendien was Hanor in die heuvels met zijn mannen op de sneeuwolifanten. De kans dat ze veilig Amrans Pas weer zou bereiken was nihil. Hanor had natuurlijk soldaten bij de pas gezet om te voorkomen dat ze ooit Wendaal nog inkwam. Het was simpelweg te gevaarlijk. Balduan was een val geworden. Er was maar één plek waar ze veilig zou zijn. Dat was de zee.